ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΡΩΤΑΣ κρύος μὲ περιλουσε !... Ἰλιγγιοῦσα !...

Ὡστόσο ὁ καθηγητὴς σηκώθηκε στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν του καὶ ρώτησε σιγανά :

— Ἄκουσες καλά ;.. Γιὰ πρόσεξε καλύτερα.

Μὰ ὁ Τζὶμ ἦταν βέβαιος γιὰ ὅ,τι ἔλεγε.

— Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε, ἄκουσα πολὺ καλά. Κάποιος κλαίει μέσα στὸ σπίτι. Ἕνα κλάμα λεπτό, παραπονιάρικο, σὰν γυναικεῖο !...

— Παντοδύναμε Θεέ !... μουρμούρισε ὁ Οὐΐλλιαμ, εἶνε ἐυνατόν;

— Τί ὑποπτεύεσαι, Οὐΐλλιαμ ; τὸν ρώτησα. Εἶν' Ἐκεῖνος ;

— Ὄχι δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό.

— Τότε ;

— Δὲν ἐννοεῖς λοιπόν, δὲν ὑποψιάζεσαι ;

— Θεέ μου, ὄχι.

— Ἂν ἔχη σύρει ἐδῶ μέσα κανένα θῦμα του ;

— Ἀδύνατον ;

— Γιατὶ ἀδύνατον ;

— Γιατὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ τὸ κάμη. Τὸν ἀφήκατε ἐδῶ κοντὰ τὰ ξημερώματα.

— Καλέ μου Τζώρτζ, δὲν ξέρεις τί θὰ πῆ ζώνεκρος καὶ μάλιστα διψασμένος γιὰ αἷμα...

— Μὲ κάνεις ν' ἀνατριχιάζω, Οὐΐλλισμ.

— Δὲν εἶνε καιρὸς γιὰ λιποψυχίες. Ἐδῶ χρειάζεται ὅλο μας τὸ θάρος. Ὁτιδήποτε κι' ἂν συμβαίνη θὰ μποῦμε στὸ σπίτι καὶ τώρα ἀμέσως μάλιστα. Τζίμ...

— Ἀφεντικό...

— Πηδησε στὸ δωμάτιο καὶ κατέβα νὰ μᾶς ἀνοίξης τὴν πόρτα.

Ὁ Τζὶμ ἔκαμε μιὰ χειρονομία ἀρνήσεως κι' ἀμέσως ἀποκρίθηκε :

— Αὐτὸ ὄχι.. ποτέ!..

— Γιατί ; ρώτησε ὁ καθηγητής.

— Φοβᾶμαι, κύριε.

— Φοβᾶσαι ; Τί λές, ἀνόητε !..

Μὲ τὸ Τζὶμ δὲν ἔλεγε ὑπερβολές. Ἔτρεμε σύγκορμος πάνω στὸν κλάδο τοῦ δέντρου

— Καὶ τώρα τί γίνεται ; ρώτησα τὸν καθηγητή.

— Ἀκολούθησέ με, μοῦ εἶπε ὁ Οὐΐλλιαμ. Κι' ἀμέσως ἀρπάχτηκε στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη. Τὸν ἐμιμήθηκα καὶ σὲ λίγο φτάσαμε κοντὰ στὸν Τζίμ.

Ὁ καθηγητὴς ἀφουγκράστηκε ἀρκετὴ ὥρα, μὰ δὲν ἄκουσε τίποτα.

— Δὲν ἀκούω τίποτα τὸ ὑποπτο, εἶπε. Μήπως γελάστηκες, Τζίμ ;

— Ὄχι ἀφεντικό.

— Περίεργο...

Μείναμε ἔτσι γατζωμένοι στὸν κλάδο τοῦ δέντρου κάπου δέκα λεπτά, χωρὶς νὰ μιλᾶμε, μὲ τ' αὐτιὰ τεντωμένα. Δὲν ἀκουγόταν τίποτα...

— Θὰ γελάστηκες, εἶπε ὁ Οὐΐλλισμ στὸν Τζίμ.

— Ὄχι, κύριε, ἄκουσα καλά.

— Ὡστόσο δὲν μποροῦμε νὰ καθόμαστε δῶ πάνω σὰν κουκουβάγιες. Ἐμπρός, πήδησε μέσα... Φοβᾶσαι ;

Ὁ Τζὶμ κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀποκρίθηκε.

— Δὲν φοβᾶμαι, κύριε καθηγητά, δὲν φοβήθηκα ποτέ. Μὰ ὑπάρχουν περιστάσεις ποὺ σασίζει κανείς. Δὲν ξέρω γιατὶ νοιώθω νὰ παγώνη τὸ αἷμα μου αὐτὴ τὴ στιγμή..

— Θὰ μποῦμε μέσα μαζύ, τοῦ εἶπε ὁ καθηγητής. Προχώρει.

Ὁ Τζὶμ προχώρησε στὴν ἄκρη τοῦ κλάδου, ἔβγαλε τὸ διαρρηκτικό του ἐργαλεῖο, τὸ κράτησε σὰ δόντια του γιὰ νὰ τὄχη γιὰ ὅπλο, ἂν παραστῆ ἀνάγκη, κρεμάστηκε ἀπὸ τὰ χέρια, ἐταλάντευσε δυὸ-τρεῖς φορὲς τὸ σῶμα του καὶ πήδησε στὸ δωμάτιο.

— Ἐπὶ τέλους ! εἶπε ὁ καθηγητὴς καὶ προχώρησε στὴν ἄκρη τοῦ κλάδου.

Ὁ Τζὶμ ἄνοιξε στὸ μεταξὺ αὐτὸ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου καὶ κύτταξε στὸ δωματιο.

— Τί βλέπεις ; τὸν ρώτησε ὁ καθηγητής.

— Τίποτα, ἀφεντικό.

— Ἀκούεται τίποτα ;

— Ὄχι.

— Ἐμπρός, Τζώρτζ, ἂς μὴ χάνουμε καιρό, μοῦ φωναξε τότε καὶ πήδησε στὸ δωμάτιο, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺχε πηδήσει κι' ὁ Τζίμ.

Ὅταν ἔκαμα κ' ἐγὼ τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ ἅλτο μορτάλε, σταθήκαμε στὸ δωμάτιο κρατῶντας τὴν ἀναπνοή μας καὶ περιμένοντας ν' ἀκούσουμε τί γίνεται. Μὰ δὲν ἀκουγότανε ὁ παρσμικρὸς θόρυβος μέσα στὸ παληὸ αὐτὸ σπίτι. Σιγὴ τάφου ἀπλώνονταν παντοῦ.

Τὸ δωμάτιο δὲν εἶχε παρὰ ἐλάχιστα ἔπιπλα. Πάνω σ' ὅλα ἄπλωνε τὸ σάβανό της ἡ σκόνη...

Ὁ Οὐΐλλιαμ προχώρησε σ' ἕνα τραπέζι, ἔσκυψε, κύτταξε κάτι κι' ἄφησε μιὰ κραυγὴ καταπλήξεως.

Ἐτρέξαμε κοντά του.

Ἦταν τόση ἡ κατάπληξίς του ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ μιλήση. Ἄπλωσε μόνον τὸ χέρι του καὶ μᾶς ἔδειξε μιὰ φωτογραφία τοποθετημένη ἀνάμεσα σὲ διάφορα ἀντικείμενα.

— Ἡ μὶς Ντόλλυ ! φώναξα.

— Ναί... ἡ Ντόλλυ... ψιθύρισε κι' ὁ καθηγητής.

— Πῶς βρίσκεται ἐδῶ ἡ φωτογραφία της ;

Ὁ Οὐΐλλιαμ τινάχτηκε ξαφνιασμένος καὶ κύτταξε πίσω.

Ὁ Οὐΐλλιαμ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ ἀπάντησε :

— Τὸ τέρας αὐτὸ τὴν ἔκλεψε, φαίνεται, ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Ντόλλυ. Θεέ μου, τώρα καταλαβαίνω ἀπὸ τί κίνδυνο ἐσώσαμε τὴν φτωχὴ κόρη. Τὸ τέρας αὐτὸ δὲν διψοῦσε μόνον τὸ αἷμα της. Εἶχε γοητευθῆ κι' ἀπ' τὴν ὡμορφιά της. Ἀ ! δὲν πρέπει νὰ χρονοτριβοῦμε καθόλου, Τζώρτζ... Ἂν δὲν ἐξοντώσουμε ἀμέσως τὸν ἄχρειο αὐτό, οἱ κίνδυνοι ποὺ ἀπειλοῦν ὅσους ἀγαποῦμε, εἶνε μεγάλοι...

Ἐνῶ ὁ καθηγητὴς μιλοῦσε, ἀκούστηκε ἄξαφνα στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπιτιοῦ, ἕνας παράξενος κρότος, σὰν νἀπεσε κάποιο ἔπιπλο. Ὁ Οὐΐλλιαμ τινάχτηκε ξαφνιασμένος.

— Τί εἶνε ; ψιθύρισα.

— Σώπασε, μὴ μιλᾶς...

Ἀφουγκραστήκαμε ἀρκετὴ ὥρα. Δὲν ἀκούσαμε ὅμως πλέον τίποτε.

— Ἂν ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχει τὸν ἔχει ξυπνήσει, τὸν ἔχει σηκώσει ἀπ' τὸ ληθργό του ; ρώτησα τὸν καθηγητή.

— Εἶνε ἀδύνατον. Ὡστόσο ἂς μὴ καθόμαστε πλέον ἐδῶ. Ἂς ἐρευνήσουμε ὅλο τὸ σπίτι, πρὶν κατεβοῦμε στὰ ὑπόγεια. Προχωρεῖτε στὶς ἄκρες τῶν ποδιῶν σας κ' ἔχετε ἕτοιμα τὰ ὅπλα σας.

Πρὶν φύγουμε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ὁ Οὐΐλλισμ πῆρε τὴν φωτογραφία τῆς Ντόλλυ καὶ τὴν ἔχωσε στὴν τσέπη του.

— Αὐτὴ πρέπει νὰ καῆ, εἶπε. Θὰ τὴν ἔχουν μολύνει τὰ χέρια τὰ χείλη ἴσως, τοῦ τέρατος αὐτοῦ...

Εὐτυχῶς ἡ πόρτα τοῦ δωματίου δὲν ἦταν κλειδωμένη. Ἀνοίξαμε καὶ βρεθήκαμε σ' ἕνα διάδρομο. Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου ἦταν μιὰ ἄλλη πόρτα, κι' ἄλλη μιά, ἀπέναντί μας ἀκριβῶς. Ἀνοίξαμε τὴν πόρτα ποὺ ἦταν ἀντίκρυ μας καὶ μπήκαμε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο. Ἦταν κι' αὐτὸ γεμάτο σκόνη. Ὁ τάπης κάτω ἦταν φαγωμένος σὲ διάφορα μέρη ἀπὸ ποντικοὺς ἴσως, στοὺς τοίχους ἄπλωναν τοὺς ἴστούς των ἡ ἀράχνες, ὁ σκόρος εἶχε ἐξαφανίσει τὰ πάντα.

Ὁ Οὐΐλλιαμ προχώρησε σ' ἕνα παμπάλαιο ἔπιπλο ποὖταν στηριγμένο στὸν τοῖχο κι' ἄνοιξε τὸ συρτάρι του. Μέσα στὸ συρτάρι ὑπῆρχε ἕνας φάκελλος κι' ἕνα ἀσημένιο κουτί, μὲ ὡραῖα σκαλίσματα. Ὁ καθηγητὴς ἄνοιξε τό κουτί. Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόντουσαν ὁρκετὰ χαρτονομίσματα. Ὁ φάκελλος περιεῖχε, ὅπως φαινότανε, ἀρκετὰ χειρόγραφα. Ὁ Οὐΐλλιαμ τὸν ἄνοιξε, ξεδίπλωσε τὸ πρῶτο χειρόγραφο καὶ μὲ ρώτησε :

— Εἶνε τὸ γράψιμό του ;

Κύτταξα ἀμέσως τὸν γραφικό χαρακτῆρα.

— Ναί, ἀπάντησα, εἶνε τὸ γράψιμό του, τὸ ξέρω καλά. Ἤμοιν ἀνυπόμονος νὰ μάθω τί εἴδους χειρόγραφα ἦσαν αὐτά, μὰ ὁ Οὐΐλλιαμ τἄχωσε ἀμέσως στὴν τσέπη του.

— Θὰ τὰ διαβάσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας, μοῦ εἶπε. Τὰ χειρόγραφα ἑνὸς βρυκόλακος εἶνε πάντοτε ἐνδιαφέροντα. Ποιὸς ξέρει τί μυστήρια θὰ μᾶς ἀποκαλύψουν !...

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

Η ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

Περιπαθέστατο Ἀθηναϊκὸ ἀναγνῶσμα, γεμᾶτο πόνο καὶ σπαραγμό !... Πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορία γνωστῆς Ἀθηναίας ἀρχοντοπούλας, ἡ ὁποία ἐμαρτύρησε γιὰ τὴν ἀγάπη !...